

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 48/2021-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **maloletej** [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a advokátskou kanceláriou JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA, MHA – ADVOKÁT s. r. o., Masarykova 2, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA, MHA, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 35/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 35/2015 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresnému súdu Michalovce **prikazuje** v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 35/2015 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **2 000 eur**, ktoré **je** jej Okresný súd Michalovce **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Michalovce **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **375,24 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevýhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní uvedenom v záhlaví tohto nálezu. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 48/2021-26 z 26. januára 2021 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a obsahu pripojeného spisu okresného súdu vyplývajú nasledujúce relevantné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

2.1 Návrhom doručeným okresnému súdu 15. apríla 2015 sa matka maloletej sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „matka“) domáhala od otca [REDAKOVANÉ] (ďalej len „otec“) zvýšenia výživného pre sťažovateľku, ktoré bolo naposledy určené rozsudkom okresného súdu č. k. 17 P 41/2013 z 15. marca 2013. Vec bola pridelená zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ].

2.2 Po vykonaní úkonov súvisiacich s doručením návrhu na začatie konania otcovi a Úradu práce, sociálnych vecí s rodiny v Michalovciach (ďalej len „kolízny opatrovník“), zisťovaní majetkových pomerov matky a odôvodnených potrieb sťažovateľky (výzva z 21. mája 2015) okresný súd ustanovil maloletej sťažovateľke uznesením z 26. júla 2016 kolízneho opatrovníka a nariadil prvé pojednávanie vo veci na 31. august 2016.

2.3 Vzhľadom na to, že otcovi sa nepodarilo doručiť predvolanie na pojednávanie (zásielka sa vrátila súdu s poznámkou „adresát neznámy“), okresný súd odročil pojednávanie na neurčito a následne realizoval úkony súvisiace so šetrením aktuálneho pobytu otca. Na základe výzvy okresného súdu z 2. septembra 2016 brat otca [REDAKOVANÉ] oznámil, že nemá vedomosť o adrese pobytu otca v zahraničí, pričom na výzvu súdu z 20. decembra 2016 rovnako reagovala aj matka sťažovateľky.

2.4 Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 7. septembra 2018, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok sp. zn. 18 P 35/2015, ktorým zmenil rozsudok č. k. 17 P 41/2013 z 15. marca 2013 v časti výživného pre maloletú sťažovateľku tak, že zvýšil výživné zo sumy 70 eur na sumu 200 eur, ktoré otcovi uložil prispievať k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci od 15. apríla 2015, dlžné výživné za obdobie od 15. apríla 2015 do 31. augusta 2018 v sume 5 330 eur uložil otcovi zaplatiť v dvoch splátkach po 2 665 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (pojednávanie sa uskutočnilo v neprítomnosti otca, okresný súd mal účinné doručenie predvolania otcovi vykázané na základe poštovej doručenký, pozn.).

2.5 Otec adresoval okresnému súdu 9. októbra 2018 opätovnú žiadosť o doručenie návrhu na začatie konanie (prvá žiadosť bola konajúcemu súdu doručená 26. júla 2018) a následne podal proti rozsudku okresného súdu zo 7. septembra 2018 odvolanie.

2.6 Po vykonaní úkonov súvisiacich s doručením odvolania na vyjadrenie okresný súd predložil 20. februára 2019 vec Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní otca proti rozsudku zo 7. septembra 2018.

2.7 Otec požiadal 22. mája 2019 o doručenie rozsudku okresného súdu zo 7. septembra 2018 z dôvodu, že do 5. mája 2019 sa dlhodobo a nepretržite zdržiaval v zahraničí, a preto nemal vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní, žiadna z písomností súdu (vrátane rozsudku zo 7. septembra 2018) mu nebola účinne doručená a rovnako ani odvolanie nebolo ním podané a podpísané.

2.8 Uznesením č. k. 8 CoP 47/2019 z 28. júna 2019 krajský súd vrátil vec okresnému súdu ako predčasne predloženú a uložil mu overiť tvrdenie otca o vadnom doručení rozsudku zo 7. septembra 2018 (spis vrátený okresnému súdu 4. júla 2019, pozn.). Po vrátení veci okresný súd vykonal 8. januára 2020 prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., zisťovanie v súvislosti s doručovaním písomností otcovi.

2.9 Okresný súd po vrátení spisu z revízneho oddelenia krajského súdu, kde sa nachádzal v období od januára 2020 do júna 2020, znovu predložil 22. júna 2020 vec krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní otca. Krajský súd uznesením č. k. 8 CoP 140/2020 zo 4. septembra 2020 opätovne vrátil vec okresnému súdu ako predčasne predloženú z dôvodu nerešpektovania všetkých pokynov uložených okresnému súdu pre účely overenia tvrdenia otca o neúčinnom doručení rozsudku okresného súdu zo 7. septembra 2018 a ďalších písomností.

2.10 Po vrátení spisového materiálu (9. septembra 2020, pozn.) začal okresný súd realizovať úkony v zmysle pokynov krajského súdu a v novembri 2020 predvolal na výsluch otca sťažovateľky, jeho otca [REDAKOVANÉ] a tiež jeho brata [REDAKOVANÉ]. Po uskutočnení výsluchu otca sťažovateľky a jeho otca 10. decembra 2020 bol spis daný na lehotu z dôvodu potreby výsluchu brata otca [REDAKOVANÉ] po jeho návrate zo zahraničia.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

- a) k zbytočným prietťahom v napadnutom konaní dochádza nečinnosťou okresného súdu a taktiež predčasným predkladaním veci odvolaciemu súdu,
- b) vzhľadom na predmet napadnutého konania, ktorým je zvýšenie výživného pre maloleté dieťa, považuje sťažovateľka konanie trvajúce ku dňu podania ústavnej sťažnosti viac ako päť a pol roka za neprimerane dlhé, pričom postup okresného súdu nesmeruje k odstráneniu jej právnej neistoty, ale len predlžovaniu konania.

4. Týmto postupom okresného súdu tak dochádza podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva uvedeného v bode 1 odôvodnenia tohto nálezu, preto sa domáha, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietťahov, priznal jej primerané finančné zadostučinenie v sume 5 330 eur a náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

5. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti č. k. 1 SprV/10/2021 zo 17. februára 2021, ku ktorému pripojil aj chronologický prehľad vykonaných úkonov, uviedol, že rýchlosť napadnutého konania bola ovplyvnená problémami spojenými s doručovaním písomností otcovi maloletej sťažovateľky, ktorého pobyt nebol okresnému súdu známy až do pojednávania uskutočneného 31. augusta 2016. V období od podania návrhu, t.j. od 15. apríla 2015 až do uskutočnenia predmetného pojednávania pritom okresný súd realizoval úkony súvisiace s prípravou pojednávania. Napriek tomu, že okresný súd nemal šetrením zistené majetkové pomery otca rozsudkom zo 7. septembra 2018 rozhodol o zvýšení výživného v súlade s návrhom matky sťažovateľky. V súvislosti s neúčinným doručením písomností otcovi okresný súd poukázal na konanie vedené pod sp. zn. 15 P 326/2014, ktoré bolo začaté 30. októbra 2014 na návrh starých rodičov maloletej sťažovateľky o úpravu styku s maloletou a v ktorom otca zastupoval jeho brat [REDAKOVANÉ]. V závere dodal, že dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená aj revíziou kontrolou vykonávanou krajským súdom v období od januára do júna 2020, pričom v súčasnosti sa realizujú úkony v zmysle pokynov krajského súdu.

III.2. Replika sťažovateľky

6. Sťažovateľka v replike doručenej ústavnému súdu 3. marca 2021 zotrvala na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti a uviedla, že je neprípustné, aby konanie o zvýšenie výživného pre maloleté dieťa nebolo právoplatne skončené ani po takmer šiestich rokoch od jeho začatia. Vo veciach starostlivosti súdu o maloletých považovala sťažovateľka za neakceptovateľné, aby konajúci súd potreboval na prípravu pojednávania vo veci jeden a pol roka bez toho, aby vykonal akýkoľvek relevantný úkon. Poukázala taktiež na opakované neopodstatnené predkladanie spisu krajskému súdu a jeho následné vrátenie okresnému súdu z dôvodov pochybení zistených pri doručovaní.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

8. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 12 Civilného

mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

9. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pri poskytovaní ochrany práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsahové komponenty sú v zásade identické s obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, uplatňuje kritérium významu veci z pohľadu sťažovateľa a v tejto súvislosti diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín; ide o konania vyžadujúce primeranú rýchlosť, osobitnú rýchlosť alebo výnimočnú rýchlosť (m. m. III. ÚS 254/2015, III. ÚS 181/2011, II. ÚS 276/2020).

10. Ústavný súd zdôrazňuje, že práve v konaní, ktorého predmetom je rozhodovanie o výživnom (či už pre maloleté alebo plnoleté dieťa), ide o existenčnú otázku, preto sa zo strany všeobecných súdov vyžaduje efektívne vedenie konania s mimoriadnou pozornosťou a postup súdu s osobitnou rýchlosťou (obdobne I. ÚS 500/2019). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP, z ktorej vyplýva, že prípady týkajúce sa starostlivosti o deti je nevyhnuté prejednávať so všetkou rýchlosťou (pozri rozsudok vo veci Fiala proti Českej republike z 18. 7. 2006, bod 76, porovnaj tiež rozsudky vo veciach Nuutinen proti Fínsku z 27. 6. 2000, Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004). S ohľadom na uvedené tak povaha napadnutého konania odôvodňovala zo strany ústavného súdu prísnejšie hodnotenie jeho priebehu z toho hľadiska, či v ňom nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou konajúceho súdu nedošlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní boli spôsobené zbytočné prieťahy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) a s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, m. m. II. ÚS 32/02, III. ÚS 241/2017, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií preto ústavný súd hodnotil aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

12. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd uvádza, že predmetom napadnutého konania je zmena (zvýšenie) výživného pre maloletú sťažovateľku, ktoré nepochybne predstavuje štandardnú a početnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov konajúcich vo veciach starostlivosti o maloletých. Namietané konanie preto nemožno považovať za právne zložitú. V súvislosti s faktickou (skutkovou) zložitosťou veci ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno napadnuté konanie napriek evidentným problémom s doručovaním písomností otcovi, ktorého adresa nebola okresnému súdu známa z dôvodu jeho dlhodobého pobytu v zahraničí, považovať za skutkovo zložitú. Postup súdu v prípade nemožnosti doručenia písomností účastníkovi konania (strane) je podrobne upravený v Civilnom sporovom poriadku, a to osobitne v prípade nemožnosti doručenia žaloby, resp. návrhu na začatie konanie (§ 116 ods. 2 CSP) a v prípade, ak sa súdu nepodarí doručiť iné písomnosti určené do vlastných rúk (§ 111 CSP).

13. Ďalším ústavným súdom posudzovaným kritériom je správanie sťažovateľky v napadnutom konaní. V danom prípade ústavný súd pri skúmaní obsahu spisu okresného súdu nezistil, že by celková dĺžka napadnutého konania bola negatívne ovplyvnená správaním maloletej sťažovateľky. Práve naopak, sťažovateľka, zastúpená svojou zákonnou zástupkyňou, sa aktívne zaujímalá o jej vec a opakovane sa obrátila na okresný súd so žiadosťou o prejednanie a rozhodnutie vo veci (urgencie z 1. júna 2016, 28. marca 2018, 20. decembra 2019).

14. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní ako tretie kritérium rozhodné pre posúdenie vzniku zbytočných prietahov. Po preskúmaní obsahu spisu predloženého okresným súdom v tejto veci a prehľadu úkonov obsiahnutých v bode 2 tohto nálezu ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol hneď v úvodnej fáze konania bezdôvodne nečinný. Po podaní návrhu matky na zvýšenie výživného 15. apríla 2015 okresný súd síce vyzval kolízneho opatrovníka a otca sťažovateľky na vyjadrenie sa k podanému návrhu a tiež matku na zdokladovanie jej príjmu a odôvodnených potrieb sťažovateľky, ale prvé pojednávanie vo veci nariadil až 27. júla 2016 s tým, že jeho termín stanovil na 31. august 2016, teda po viac ako 16 mesiacoch od začatia konania. V tomto smere nemôže obstať ani obrana podpredsedníčky okresného súdu, že okresný súd v uvedenom období realizoval úkony súvisiace s prípravou pojednávania, keďže obsah spisu preukazuje, že vyjadrenie kolízneho opatrovníka bolo okresnému súdu doručené už 4. júna 2015 a rovnaký deň mu boli predložené doklady preukazujúce príjem matky a odôvodnené potreby sťažovateľky. Pozornosti ústavného súdu rovnako neuniklo ani pochybenie okresného súdu, ktorý maloletej sťažovateľke ustanovil kolízneho opatrovníka až uznesením z 27. júla 2016, hoci už v máji 2015 mu adresoval výzvu na vyjadrenie sa k návrhu matky na zvýšenie výživného. Ďalšie obdobie výraznej nečinnosti okresného súdu je možné zaznamenať v období od 20. decembra 2016 do 16. júla 2018, t. j. v trvaní viac ako jeden a pol roka, keď okresný súd po uskutočnení úkonov súvisiacich so šetrením pobytu otca (výzvy adresované bratovi otca [REDAKOVANÉ] 2. septembra 2016 a matke sťažovateľky 20. decembra 2016, pozn.) nevykonal až do nariadenia pojednávania stanoveného na 7. september 2018 žiaden relevantný úkon na odstránenie právnej neistoty maloletej sťažovateľky. Napriek tomu, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 18 P 35/2015 zo 7. septembra 2018 tak, že návrhu matky na zvýšenie výživného pre sťažovateľku vyhovel, predmetný rozsudok nie je dosiaľ ani predbežne vykonateľný (§ 44 CMP), keďže otázka jeho účinného doručenia otcovi je stále predmetom šetrenia pred okresným súdom.

15. Je pritom evidentné, že postup okresného súdu v namietanom konaní bol po rozhodnutí vo veci samej v podstatnej miere ovplyvnený práve problémami s doručovaním písomností otcovi, ktorého tvrdenie o vadnom doručení rozsudku zo 7. septembra 2018 bolo dôvodom, pre ktorý krajský súd vrátil vec okresnému súdu ako predčasne predloženú (uznesenie č. k. 8 CoP 47/2019 z 28. júna 2019). Napriek vráteniu spisového materiálu už 4. júla 2019 však okresný súd pristúpil k vykonávaniu úkonov potrebných na overenie tvrdení otca bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka až 8. januára 2020 (dopyt na Slovenskú poštu, a. s.), teda po uplynutí viac ako 6 mesiacov. Okrem uvedeného je napadnuté konanie poznačené taktiež neefektívnou činnosťou okresného súdu, o ktorej svedčí opätovné vrátenie veci krajským súdom ako predčasne predloženej (uznesenie č. k. 8 CoP 140/2020 zo 4. septembra 2020) pre nerešpektovanie pokynov daných okresnému súdu v uznesení odvolacieho súdu z 28. júna 2019.

16. V tejto súvislosti sa žiada poukázať na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

17. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu a zohľadnení doterajšej dĺžky napadnutého konania (takmer šesť rokov ku dňu rozhodovania ústavného súdu), ktorá je vzhľadom na predmet konania a jeho význam pre maloletú sťažovateľku ústavne neakceptovateľná a neospravedliteľná, dospel ústavný súd k záveru, že nečinnosťou a taktiež neefektívnou činnosťou okresného súdu boli v napadnutom konaní spôsobené zbytočné prieťahy, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výrokovej časti nálezu).

18. Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

19. Ústavný súd v danom prípade pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu. S prihliadnutím na zjavne neprimeranú dĺžku posudzovaného konania spôsobenú nečinnosťou okresného súdu a tiež jeho neefektívnym postupom považoval ústavný súd za spravodlivé priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, ktoré podľa ústavného súdu zohľadňuje aj špecifický charakter posudzovanej veci vyžadujúci si výnimočnú rýchlosť konania (bod 3 výroku tohto nálezu).

20. Ústavný súd súčasne v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovel tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad sumu priznanú ústavným súdom, t. j. nad sumu 2 000 eur (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

21. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 375,24 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

22. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 13a ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) á 177 eur a režijný paušál 2 krát á 10,62 eur.

23. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu